

Quart. El fil conductor de les manifestacions artístiques, culturals i populars. D'aquí la importància d'articular el desenvolupament dels continguts a partir de les manifestacions religioses artístiques i culturals de manera que s'ensenyi com la religió ha configurat tota una simbologia real.

Cinquè. L'atenció als relats originals. És convenient posar l'alumne en contacte amb els relats originals de les diferents tradicions religioses, en un esforç per aconseguir l'accés directe a les fonts.

Objectius:

1. Enquadrar el naixement i el desenvolupament de les religions dins la seva pròpia situació històrica.
2. Conèixer els fets més significatius de les tres religions que han influït en la història i la cultura d'Espanya.
3. Valorar les tradicions religioses i el patrimoni sociocultural que han generat.
4. Comprendre com un valor objectiu la preparació pràctica, prèvia a l'inici de la vida laboral.
5. Potenciar com a valors positius l'esforç personal i l'autoestima en el propi procés d'aprenentatge.
6. Analitzar els processos històrics, intel·lectuals, culturals i polítics, així com els sistemes morals proposats per les diferents religions que han convertit la llibertat de consciència i la llibertat religiosa en el fonament de la civilització occidental.

PRIMER CURS

Continguts

1. El fet religiós. Primeres concepcions religioses: animisme, zoomorfisme, antropomorfisme.
2. El politeisme. La religió de l'antic Egipte. Mitologia grecoromana.
3. Principals religions d'Àsia: hinduisme, budisme.
4. Monoteisme: la Bíblia com a font de les tres grans religions monoteistes. El poble d'Israel: localització geogràfica.
5. El judaisme. Història i religió del poble d'Israel: creences, ritus, celebracions, la vida quotidiana. Del temple a la sinagoga.
6. El cristianisme. Naixement i expansió. Els primers grups cristians, la seva expansió. Primers conflictes i persecucions. De religió tolerada i perseguida a religió oficial. El cristianisme en la societat i en les institucions de l'edat mitjana.
7. L'islam. Naixement i expansió. La vida i obra del profeta Mahoma. Doctrina i pràctiques de l'islam. Grans moments de la seva expansió. L'islam i l'art.
8. Les relacions del cristianisme, el judaisme i l'islam a la Península Ibèrica durant l'edat mitjana i l'edat moderna. L'arribada del cristianisme i de l'islam a Espanya. Mossàrabs, mudèjars i moriscos. Presència del judaisme a Espanya. Importància social, econòmica i política del judaisme a Espanya. Moments d'encontre i convivència. Toledo, la ciutat de les tres cultures.

Criteris d'avaluació:

1. Identificar la pervivència de les antigues religions politeistes en la nostra cultura.
2. Identificar els moments fundacionals de les tres grans religions monoteistes al voltant de l'experiència dels fundadors que els van donar origen.

3. Establir les relacions entre el judaisme, el cristianisme i l'islam al llarg de la història.

4. Valorar la influència de les tres religions monoteistes en la configuració de la nostra pròpia història i cultura.

SEGON CURS

Continguts

1. Humanisme, Reforma i Contrareforma. Guerres de religió. L'Humanisme renaixentista. Les reformes protestant, calvinista i anglicana. El Concili de Trento i la Contrareforma catòlica. L'art barroc.
2. Cristianisme, Il·lustració i Liberalisme. La secularització de la ciència, del pensament i de l'Estat.
3. Ciència i religió a l'Europa del segle XIX. La revolució industrial, el liberalisme econòmic i el moviment obrer. Anticlericalisme i clericalisme.
4. Totalitarisme i religió al segle XX. L'ateisme d'Estat. La catàstrofe moral dels totalitarismes. L'Església a Espanya de la II República a la Transició.
5. Islam contemporani: tradicionalisme, reformisme i integrisme. L'islam en el món d'avui. Els seus diversos corrents. L'islam als països occidentals.
6. Judaisme. Els jueus en la diàspora absoluta. L'antisemitisme i l'holocaust. El moviment sionista al segle XX i l'establiment de l'Estat d'Israel. Tradició i modernitat. El judaisme en els seus diversos corrents.

Criteris d'avaluació:

1. Analitzar l'evolució de la història del judaisme, del cristianisme i de l'islam des del segle XVI fins als nostres dies.
2. Identificar els conflictes entre el cristianisme i la modernitat al llarg dels segles XVII, XVIII i XIX.
3. Analitzar i valorar l'evolució del cristianisme a Espanya.
4. Analitzar el paper de les diferències religioses i culturals estudiades en el manteniment de la pau o l'esclat de conflictes.

MINISTERI D'AFERS EXTERIORS

2584

PROTOCOL entre el Govern d'Espanya i el Govern de la República Algeriana Democràtica i Popular sobre circulació de persones, fet «ad referendum» a Alger el 31 de juliol de 2002. («BOE» 37, de 12-2-2004.)

PROTOCOL ENTRE EL GOVERN DEL REGNE D'ESPANYA I EL GOVERN DE LA REPÚBLICA ALGERIANA DEMOCRÀTICA I POPULAR SOBRE CIRCULACIÓ DE PERSONES

El Govern del Regne d'Espanya, d'una banda,
i
el Govern de la República Algeriana Democràtica i Popular, d'altra banda,

amb la voluntat de desenvolupar i reforçar les relacions que hi ha entre els dos països,

amb la voluntat de millorar les condicions de circulació de persones entre els dos països, en el marc del respecte als drets i garanties que preveuen les seves legislacions nacionals i els convenis internacionals dels quals són part, sobre la base de la reciprocitat, han convingut:

ARTICLE 1

1. Cada un dels dos estats contractants ha de readmetre sense formalitats els seus nacionals que estiguin de forma irregular en territori de l'altre, encara que aquests no estiguin en possessió d'un passaport o d'un document d'identitat vàlids, amb la condició que es provi o es demostrï de manera versemblant que les persones esmentades tenen la nacionalitat de l'Estat requerit, en el moment de la sortida del territori de l'Estat requeridor.

2. La possessió de la nacionalitat es pot provar mitjançant:

- un document nacional d'identitat vàlid o caducat;
- un passaport vàlid o caducat.

3. En el cas que no es puguin presentar els documents esmentats a l'apartat 2 d'aquest article, les autoritats consulars de l'Estat requerit en principi han d'expedir un salconduit a les persones per a les quals es pugui establir la possessió de la nacionalitat mitjançant la presentació:

- d'una fotocòpia del passaport o del document nacional d'identitat;
- d'un salconduit caducat o fotocòpia;
- d'una cartilla militar o fotocòpia;
- d'una sol·licitud de permís de residència o de pròrroga d'estada dipositada davant les autoritats de l'Estat requeridor o d'una fotocòpia de la sol·licitud esmentada, acompanyada en un cas i l'altre d'una fotocòpia del passaport;
- d'una sol·licitud de visat dipositada en una representació diplomàtica o consular de l'Estat requeridor o d'una fotocòpia de la sol·licitud esmentada, acompanyada en un cas i l'altre cas d'una fotocòpia del passaport;
- d'una targeta consular o fotocòpia.

Totes les fotocòpies les ha d'autenticar el servei afectat de l'Estat requeridor.

4. Després de la verificació per les autoritats competents que esmenta l'article 10 també es pot expedir un salconduit;

a) quan es presentin documents d'una altra índole que permetin presumir la nacionalitat o qualsevol altre document oficial expedit per les autoritats de l'Estat requerit, susceptibles de facilitar la identificació de la nacionalitat en particular:

- un permís de conduir de l'Estat requerit o fotocòpia.
- una acta de naixement expedida per l'Estat requerit.

b) sobre la base de les declaracions registrades, fetes per la persona interessada a les autoritats de l'Estat requeridor i confirmades per un document d'aquestes autoritats.

ARTICLE 2

1. Si la nacionalitat no es pot comprovar o no es pot demostrar de manera versemblant amb l'ajuda dels documents presentats, les autoritats consulars de l'Estat requerit han de procedir immediatament a prendre declaració a l'interessat en els centres penitenciaris, centres d'internament o al lloc de la seva custòdia.

2. Quan de l'audiència de la persona interessada per part de l'autoritat consular de l'Estat requerit s'estableixi la seva nacionalitat, la representació consular de l'Estat requerit ha d'expedir immediatament un salconduit.

3. Quan l'audiència de la persona interessada, per part de les autoritats consulars de l'Estat requerit, conclogui amb una considerable presumpció de la nacionalitat, s'ha d'expedir en principi un salconduit, després de consultar les autoritats centrals competents.

4. Si l'Estat requeridor està en possessió d'altres mitjans de prova o de presumpció per establir la nacionalitat, els ha de fer arribar sense demora a l'Estat requerit. Si aquest últim considera que no està en condicions d'acceptar els elements de prova o de presumpció presentats n'ha d'informar com més aviat millor les autoritats competents de l'Estat requeridor.

ARTICLE 3

1. La sol·licitud d'expedició de documents de viatge, que s'ha de presentar en un formulari a la representació consular de l'Estat requerit, ha de contenir en principi les dades següents:

- Estat civil de les persones que hagin de ser objecte de repatriació (cognom, nom, data i lloc de naixement, filiació i últim domicili al territori de l'Estat requerit);
- Enumeració dels mitjans de prova relatius a la nacionalitat ressenyats a l'article 1.

A falta d'alguna de les indicacions, la representació consular de l'Estat requerit pot procedir a una audiència de l'interessat per completar el formulari.

2. A la sol·licitud indicada a l'apartat anterior s'hi han d'adjuntar dues fotografies de la persona que hagi de ser objecte de la repatriació.

3. La representació consular de l'Estat requerit ha d'expedir un document de viatge d'una validesa de tres mesos i posar-lo a disposició dels serveis competents de l'Estat requeridor.

4. Una vegada expedit el document de viatge, la repatriació s'ha d'anunciar a la representació de l'Estat requerit amb una antelació raonable a la data.

5. Si la validesa del document de viatge expira abans de la repatriació de la persona en qüestió, s'ha d'expedir un altre document amb la mateixa validesa com més aviat millor i sense altres formalitats, després de restituir el salconduit caducat.

6. En ocasió de la repatriació, l'Estat requeridor ha de presentar a l'Estat requerit una acta de lliurament, esmentant el nom, els cognoms, la filiació i la data i el lloc de naixement, indicació de malalties i tractaments eventuals i indicació dels mitjans de prova d'identificació constatada.

El format i el contingut de l'acta de lliurament ha de ser detallat i adoptat pel grup d'experts competent.

ARTICLE 4

1. La repatriació s'ha d'efectuar, per regla general, per via aèria o marítima i per un nombre de persones compatible amb els criteris de seguretat, definits en funció de les circumstàncies de les persones repatriades.

2. La repatriació per via aèria només es pot portar a terme en vols regulars.

3. Quan ho aconsellin raons de seguretat, els repatriats han de viatjar acompanyats per personal especialitzat.

4. Els serveis competents de cada Estat contractant han d'establir les modalitats tècniques d'aplicació de les disposicions anteriors d'aquest article.

5. La totalitat de les despeses ocasionades per les repatriacions l'ha d'assumir l'Estat requeridor fins a les fronteres de l'Estat destinatari.

ARTICLE 5

Quan l'estudi del cas per part de les autoritats competents de l'Estat requerit no confirmi la nacionalitat de la persona repatriada en el marc del present Protocol, l'Estat requeridor ha de readmetre aquesta persona sense més tràmits i amb la màxima rapidesa. Les modalitats pràctiques les han d'establir els serveis competents d'ambdós estats.

Les despeses de tornada les ha d'assumir l'Estat requeridor del salconduit.

ARTICLE 6

S'ha de crear un comitè de seguiment que sigui responsable de l'aplicació d'aquest Protocol. S'ha de reunir cada vegada que sigui necessari, a petició d'un Estat o l'altre.

ARTICLE 7

Ambdues parts s'han de consultar:

a) quan un dels dos estats consideri que el nombre de persones readmeses la nacionalitat de les quals no s'ha confirmat és elevat;

b) quan un dels dos estats consideri que els terminis per a l'expedició dels documents de viatge no permeten complir els objectius fixats;

c) en tots els altres casos en què ho considerin necessari.

ARTICLE 8

Aquest Protocol se signa en l'estricta respecte dels compromisos subscrits en matèria de protecció dels drets humans i no afecta les obligacions derivades dels acords i les convencions internacionals conclusos per les parts.

ARTICLE 9

En matèria de protecció de dades, ambdós estats convenen:

a) la utilització de dades de caràcter personal només es pot fer amb finalitats d'identificació;

b) aquestes dades es poden transmetre únicament a les autoritats competents;

c) la persona objecte d'una mesura de repatriació pot sol·licitar que es posi en el seu coneixement, si vol, la informació de caràcter personal que l'afecti i l'ús que es té previst donar-hi. Això no obstant, no pot fer ús d'aquest dret si s'hi oposen consideracions d'ordre públic.

ARTICLE 10

1. Les autoritats competents en matèria d'expedició de salconduits són:

— Les oficines consulars del Regne d'Espanya a Algèria.

— Les oficines consulars de la República Algeriana Democràtica i Popular a Espanya.

2. Les sol·licituds de readmissió de les persones que s'hagin beneficiat de documents de viatge sense tenir-hi dret s'han de presentar:

— davant de la Comissaria General d'Estrangeria i Documentació de la Direcció General de la Policia (Ministeri espanyol de l'Interior) o davant de les oficines consulars del Regne d'Espanya a Algèria;

— davant de la Direcció General de Seguretat Nacional (Ministeri algerià de l'Interior) o davant de les oficines consulars de la República Algeriana Democràtica i Popular a Espanya.

3. Les autoritats responsables dels controls fronterers s'han de comunicar, per via diplomàtica i abans de l'entrada en vigor d'aquest acord:

— les autoritats centrals o locals competents per tramitar les sol·licituds de repatriació;

— els aeroports i ports que es poden utilitzar per a la repatriació dels interessats.

La designació d'aquests controls fronterers la pot variar lliurement cada Estat, amb la comunicació prèvia a l'efecte per via diplomàtica.

ARTICLE 11

1. Aquest Protocol entra en vigor després de transcorreguts trenta dies a partir de la data de recepció de la segona de les Notes verbals, per mitjà de les quals els estats contractants s'informin mútuament del compliment dels procediments necessaris interns.

2. Aquest Protocol té un termini de validesa de tres anys renovables per períodes idèntics i successius per reconducció tàcita.

Pot ser denunciat per via diplomàtica amb un preavís escrit de noranta dies.

3. Cada un dels estats contractants es reserva el dret de suspendre l'aplicació d'aquest Protocol per raons d'ordre públic, seguretat o salut pública. La suspensió té efecte trenta dies després de la data de la notificació corresponent per via diplomàtica.

Els estats contractants s'han d'informar de la desaparició de les causes de la suspensió de l'aplicació d'aquest Protocol i de la seva nova posada en aplicació. Per donar fe de tot això, els representants de les dues parts degudament autoritzats signen aquest Protocol.

Fet a Alger el 31 de juliol de 2002, en dos exemplars originals en espanyol i àrab; ambdós textos són igualment autèntics.

Pel Govern del Regne
d'Espanya

Emilio Fernández-Castaño
y Díaz-Caneja

Ambaixador d'Espanya
a la República Algeriana
Democràtica i Popular

Pel Govern de la República
Algeriana Democràtica i Popular

Abdelaziz Djerad

Secretari general Ministeri
d'Afers Exteriors

Aquest Protocol entra en vigor el dia 18 de febrer de 2004, trenta dies després de la data de recepció de la segona de les Notes verbals de comunicació de compliment dels procediments interns, segons estableix el seu article 11.1.

Es fa públic per a coneixement general.

Madrid, 27 de gener de 2004.—El secretari general tècnic, Julio Núñez Montesinos.

MINISTERI DE SANITAT I CONSUM

2591 REIAL DECRET 183/2004, de 30 de gener, pel qual es regula la targeta sanitària individual. («BOE» 37, de 12-2-2004.)

La Llei 16/2003, de 28 de maig, de cohesió i qualitat del Sistema Nacional de Salut, estableix, a l'article 57, que l'accés dels ciutadans a les prestacions de l'atenció sanitària que proporciona el Sistema Nacional de Salut es facilita a través de la targeta sanitària individual, com a document administratiu que acredita determinades dades del seu titular. De la mateixa manera, la Llei estableix que, sense perjudici de la seva gestió en l'àmbit territorial respectiu per cada comunitat autònoma, les targetes han d'incloure, de manera normalitzada, les dades bàsiques d'identificació del titular de la targeta, del dret que l'assisteix en relació amb la prestació farmacèutica i del servei de salut o entitat responsable de l'assistència sanitària. Els dispositius que les targetes incorporin per emmagatzemar la informació bàsica i les aplicacions que la tractin han de permetre que la lectura i comprovació de les dades sigui tècnicament possible a tot el territori de l'Estat.

D'altra banda, i amb l'objectiu de poder identificar de forma segura i unívoca cada ciutadà, la Llei encomana al Ministeri de Sanitat i Consum la generació d'un codi d'identificació personal únic per al Sistema Nacional de Salut, mitjançant el desenvolupament d'una base de dades que reculli la informació bàsica d'usuaris del Sistema Nacional de Salut, de tal manera que els serveis de salut disposin d'un servei d'intercanvi d'informació sobre la població protegida, mantingut i actualitzat pels mateixos integrants del sistema.

Per donar compliment a les previsions legals cal abordar, en primer lloc, els aspectes relatius a l'emissió de la targeta per part de les administracions sanitàries,

com a element necessari per accedir als serveis en el conjunt del Sistema Nacional de Salut.

De la mateixa manera, s'ha de normalitzar la informació mínima que la targeta ha de subministrar sobre els ciutadans, a través de la incorporació d'un conjunt bàsic comú de dades en totes les targetes sanitàries emeses.

A fi de minimitzar els costos de transició i possibilitar el desenvolupament i l'adequació tècnica de les noves targetes sanitàries, es preveu la substitució de les actuals a mesura que aquestes vagin caducant, i s'estableix, a més, un termini per a la preparació dels requeriments necessaris per a l'inici de la seva substitució.

El Reial decret també aborda la regulació del codi d'identificació personal que estableix la Llei 16/2003, de 28 de maig, que és únic al llarg de la vida de la persona. Això facilita, entre altres aspectes, la recerca i consulta de la informació clínica de cada pacient, i possibilita l'intercanvi de la informació dins del Sistema Nacional de Salut en les condicions legalment permeses i sempre amb la finalitat de contribuir a la millora de la qualitat assistencial.

De la mateixa manera, és necessari regular el funcionament de la base de dades de població protegida del Sistema Nacional de Salut, que té com a objectiu fonamental la generació d'aquest codi d'identificació personal amb la certesa més alta possible del seu caràcter únic. La base de dades es concep com un sistema d'intercanvi d'informació sobre la població protegida entre les administracions sanitàries, a fi de mantenir la coherència de les dades d'assegurament i ser una font fiable per a la gestió de les polítiques de cohesió sanitària. També és necessari establir els aspectes de seguretat i accés a la informació i la cessió de dades.

Finalment, és necessari incorporar a aquest mateix sistema tots els col·lectius la cobertura sanitària dels quals es finança públicament i que estan inclosos en règims especials a través del mutualisme administratiu. Amb això s'ha d'aconseguir l'ordenació correcta de les situacions i s'ha de col·locar tots els assegurats en el mateix pla d'igualtat respecte a les utilitats que proporciona el sistema d'intercanvi d'informació sobre població protegida del Sistema Nacional de Salut.

En virtut d'això, a proposta de la ministra de Sanitat i Consum, d'acord amb el Consell d'Estat i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres a la seva reunió del dia 30 de gener de 2004,

DISPOSO:

Article 1. *Objecte.*

Aquest Reial decret regula, en desplegament de l'article 57 de la Llei 16/2003, de 28 de maig, de cohesió i qualitat del Sistema Nacional de Salut, l'emissió i validesa de la targeta sanitària individual, les dades bàsiques comunes que de forma normalitzada han d'incorporar, el codi d'identificació personal del Sistema Nacional de Salut i la base de dades de població protegida d'aquest sistema.

Article 2. *Emissió i validesa de la targeta sanitària individual.*

1. Les administracions sanitàries autonòmiques i l'Institut Nacional de Gestió Sanitària han d'emetre una targeta sanitària individual amb suport informàtic a les